

MEDIACIÓ FAMILIAR I CONFIDENCIALITAT. COMENTARI DE LA SENTÈNCIA DEL TRIBUNAL SUPREM NÚM. 109/2011, DE 2 DE MARÇ

M. Dolores Mas Badía

Professora Titular de Dret civil. Universitat de València

Índice de contenido

I. ELS FETS DE LA SENTÈNCIA.....	1
II. PRESSUPOSTOS PRELIMINARS: LA MEDIACIÓ FAMILIAR.....	3
III. CONFIDENCIALITAT I MEDIACIÓ FAMILIAR.....	4
2. El cas de la STS núm. 109/2011, de 2 de març.....	7

Fa pocs mesos, el Tribunal Suprem es va pronunciar sobre una matèria que solen tractar breument els estudis especialitzats sobre mediació. No perquè no tinga importància, sinó probablement perquè s'accepta de mode pacífic que el principi de confidencialitat caracteritza els procediments de mediació i es considera que la seua formulació resulta clara i incontrovertible.

En realitat, presenta alguna aresta esmolada i aspectes susceptibles de debat que mereixen major atenció doctrinal, com posa de manifest el cas resolt per la sentència del Tribunal Suprem núm. 109/2011, de 2 de març.

I. ELS FETS DE LA SENTÈNCIA

El litigi enfronta dos antics cònjuges ja divorciats i ens acosta a la divisió de la comunitat sobre un pis ubicat a Barcelona. La propietat de l'immoble corresponia, en comunitat ordinària, als excònjuges; ell, demandant en el cas d'interlocutòries, i ella, demandada.

El primer pretenia que el jutge declarara: de primer, que hi havia lloc a la divisió de l'immoble; i, en segon lloc, que si no es procedia voluntàriament a la venda per tots dos titulars, que aquesta s'efectuara per la valoració determinada per perit judicial, i que se'n repartira el preu obtingut en proporció a la quota de cada copropietari.

La demandada es va aplanar a l'acció de divisió, però es va oposar a la forma de practicar-la. Va sol·licitar que se li adjudicara a ella la meitat de l'habitatge que corresponia a l'actor, per preu de 163.319'97 euros, i que es deduís d'aquesta quantitat el cinquanta per cent del capital pendent d'hipoteca. Per sustentar-ne la pretensió, aportava tres documents (núm. 1, 2 i 3) firmats pels actualment litigants i pel mediador en la gestió de la crisi matrimonial. Segons els escrits, les parts haurien acordat la divisió de l'habitatge en els termes que intentava fer valer la demandada.

Convé fer referència amb més detall a la naturalesa i el contingut dels esmentats documents.

Els documents 1 i 3 estaven redactats pel mediador durant el procés de mediació familiar i firmats per les parts en data 3 de juliol de 2003 i 3 de març de 2004, respectivament. Expressaven la intenció d'aquelles de conèixer el valor de l'habitatge “[...] a fin de alcanzar un acuerdo [...]” i per “[...] ponderar las mejoras realizadas y circunstancias personales tratadas [...]”. Més concretament, aquests documents assenyalaven, com a finalitat de la taxació, la d'arribar a un acord per a la

possible compra, per part de l'esposa, de la meitat pro indiviso del cònjuge.

El document núm. 2 no contenia cap data. El contingut remetia els altres dos documents abans esmentats.

El jutge de primera instància va inadmetre els documents 1 i 3, amb fonament en l'article 13 de la Llei de Mediació Catalana 1/2001 (d'ara en avant, LMFC), llavors vigent, que regulava la confidencialitat del procés de mediació, i va estimar la demanda (Sentència del Jutjat de Primera Instància núm. 36 de Barcelona, de 4 d'octubre de 2006). La inadmissió va provocar el recurs d'apel·lació de la demandada, que va fracassar. L'Audiència Provincial de Barcelona, considerà que l'aportació dels documents resultava il·lícita per tractar-se d'acords concertats en el transcurs d'una mediació familiar i, per tant, sotmesos al principi de confidencialitat, i confirmà la sentència d'instància (SAP Barcelona, Secció Catorzena, núm. 352/2007, de 22 de juny).

L'apel·lant va interposar recurs extraordinari de cassació per infracció processal. Al·legà que ni amb l'obtenció ni amb l'aportació dels documents controvertits s'infringia el que disposen els articles 281.1, 283.3 i 287.1 LEC, per no vulnerar-se cap dret fonamental, únic supòsit en què seria possible la declaració d'il·licitud. Hi afegia que, a més, el citat article 13 LMFC no conté prohibició d'aportació al procés dels acords obtinguts en el transcurs de la mediació.

Els esmentats articles de la LEC exigeixen que la prova tinga com a objecte fets que tinguen relació amb la tutela judicial que es pretenga obtenir en el procés i prohibeixen l'admissió com a prova de qualsevol activitat prohibida per la llei, a més de proscriure aquelles proves en l'obtenció o l'origen dels quals s'hagen vulnerat drets fonamentals.

Pel que fa a l'article 13.1 de la Llei 1/2001, de 15 de març, de mediació familiar de Catalunya, aquest disposava que en la mesura en què en el curs de la mediació es pot revelar informació confidencial, la persona mediadora i les parts han de mantenir el deure de confidencialitat en relació amb la informació de què es tracte. En compliment del deure, les parts es comprometen a mantenir el secret i, per tant, renuncien a proposar la persona mediadora com a testimoni en algun procediment que afecte per a la mediació; també la persona mediadora ha de renunciar a actuar com a perit en els mateixos casos.

La Llei 1/2001, de 15 de març, de mediació familiar de Catalunya, va ser derogada i substituïda per la Llei 15/2009, de 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat. L'article 7 de la nova Llei, disposa: "Confidencialitat.

1. Totes les persones que intervenen en el procediment de mediació tenen l'obligació de no revelar les informacions que coneguin a conseqüència d'aquesta mediació. Tant els mediadors com els tècnics que participin en el procediment estan obligats a la confidencialitat pel secret professional.
2. Les parts en un procés de mediació no poden sol·licitar en judici ni en actes d'instrucció judicial la declaració del mediador o mediadora com a perit o testimoni d'una de les parts, per tal de no comprometre la seva neutralitat, sens perjudici del que estableix la legislació penal i processal.
3. Les actes que s'elaborin al llarg del procediment de mediació tenen caràcter reservat.
4. No està subjecta al deure de confidencialitat la informació obtinguda en el curs de la mediació que:
 1. No està personalitzada i s'utilitza per a finalitats de formació o recerca.
 2. Comporta una amenaça per a la vida o la integritat física o psíquica d'una persona.
 3. S'obté en la mediació dins de l'àmbit comunitari, si s'utilitza el procediment del diàleg públic com a forma d'intervenció mediadora oberta a la participació ciutadana.

5. La persona mediadora, si té dades que revelen l'existència d'una amenaça per a la vida o la integritat física o psíquica d'una persona o de fets delictius perseguibles d'ofici, ha d'aturar el procediment de mediació i n'ha d'informar les autoritats judicials.”

Els articles 30 i 31 configuren com a infracció molt greu o greu l'incompliment del deure de confidencialitat, segons comporten o no perjudicis greus a les parts o es reitere la infracció en el termini de dos anys.

El Tribunal Suprem declara que hi ha lloc al recurs, en la sentència núm. 109/2011, de 2 de març. Considera que els documents de què es tracta guarden relació directa amb la tutela jurídica que pretén obtenir la part demandada (art. 281.1 LEC), no es refereixen a activitat prohibida per la llei (art. 283.3 LEC), ni s'han vulnerat drets fonamentals en procedir a la seua obtenció (art. 287.1 LEC); sense que, a més, la dita aportació infringesca el que estableix l'article 13 LMFC. En conseqüència, anul·la la resolució recorreguda, amb reposició de les actuacions al moment immediatament anterior a dictar sentència perquè se'n dicte una altra de nova, amb valoració, com a prova, dels referits documents.

II. PRESSUPOSTOS PRELIMINARS: LA MEDIACIÓ FAMILIAR

La mediació familiar és un procediment de gestió de conflictes, alternatiu o complementari del judicial. En la seua configuració moderna, s'inicia als EUA en la segona meitat dels anys 70, i s'estén després a altres països d'aquell continent i a Europa.

Enfront de l'heterocomposició del conflicte familiar que suposa la solució judicial o arbitral, la mediació persegueix l'autocomposició per les pròpies parts conduïdes pel mediador cap a actituds de diàleg que possibiliten els acords. La missió fonamental del professional mediador, imparcial i sense poder decisorí és facilitar la comunicació entre els implicats. Així, s'intenta estimular i canalitzar la capacitat dels propis membres de la parella (o altres familiars, en determinats casos) per a administrar la crisi. D'ací que el procés de mediació estiga estretament vinculat a l'autonomia privada d'aquelles.

En supòsits de nul·litat del matrimoni, separació, divorci o ruptura de la convivència more uxorio, que quantitativament constitueixen el gros dels que se sotmeten a mediació familiar, es dialoga sobre qüestions com ara la guarda dels fills, pensions d'aliments, compensacions econòmiques, ús o destí de l'habitatge familiar, liquidació del règim econòmic matrimonial, etc. En molts casos, s'aconsegueixen acords. En alguns, és fins i tot possible que s'evite la ruptura, gràcies al nou clima d'enteniment entre les parts.

Entre els avantatges de la mediació destaca el fet comprovat que el cost social, econòmic i psicològic és menor que el d'un litigi judicial. D'altra banda, els implicats estan millor predisposats a aplicar les solucions que ells mateixos han acordat després d'un procés de diàleg i ajust de les respectives posicions, amb la qual cosa s'eviten litigis posteriors per incompliment de les condicions establertes en la sentència.

La Directiva 2008/52/CE, destaca algunes de les principals virtualitats de la mediació, que la doctrina especialitzada ja posava en relleu, per comparació a la via judicial: el menor cost econòmic i major celeritat en la solució judicial dels conflictes; el major grau de compliment voluntari dels acords a què s'arriba atès que aquests són fruit de la negociació dels subjectes que hi queden vinculats, amb la qual cosa se'n fomenta la responsabilitat i l'autonomia, o la virtualitat, a diferència d'allò que sol succeir amb el mecanisme judicial, per preservar una relació futura amistosa i viable entre les parts, especialment important quan es tracta d'assumptes familiars, sobretot si hi ha fills pel mig.

El procés de mediació es caracteritza per una sèrie de notes essencials: voluntarietat, neutralitat, imparcialitat i confidencialitat (totes presents en la Recomanació de 21 de gener de 1998 R(98)1, del Comitè de Ministres del Consell d'Europa, en què en gran part s'han inspirat els legisladors autonòmics i, també, el Projecte de Llei estatal de Mediació en assumptes civils i mercantils (d'ara en avant, PLM), que inicià el seu iter parlamentari a finals de l'abril passat. Aquests trets constitueixen vertaders principis rector de la regulació legal de la mediació. En relació amb les persones que se sotmeten a la mediació, la voluntarietat opera en sentit positiu i negatiu quant a la gènesi del procés mediador (las parts són lliures d'acudir-hi o no fer-ho), continua funcionant al llarg del procediment (poden desistir-hi en qualsevol moment) i caracteritza els acords que eventualment s'hi adopten, que no poden ser més que lliures i voluntaris. La voluntarietat del sistema no exclou que legalment es puga ordenar, amb caràcter obligatori, l'assistència a una sessió informativa sobre mediació quan així ho acorde l'òrgan jurisdiccional (mediació intrajudicial). En aquest sentit, es pronuncien diverses lleis autonòmiques.

La imparcialitat o, com alguns autors prefereixen, multiparcialitat, significa que el mediador no ha de prendre partit per cap de les parts -o ha de prendre el mateix per totes-. Així mateix, no ha d'oferir-los consell legal o d'un altre tipus (si fóra menester, els remetria a l'especialista adequat), ni proposar ell les solucions. A més d'imparcial, el mediador ha de ser neutral respecte al resultat del procés. El mediador no és un conseller. Evitarà efectuar judicis de valor sobre el contingut dels acords a què arriben les parts, imposar els seus propis principis o opinions o influir en les parts guiat per aquells. En aquest sentit ha de limitar-se a evitar, per mitjà de la informació adequada, que es pacte sobre matèries legalment indisponibles pels particulars o que atempten contra normes imperatives, la moral o l'orde públic (art. 1255 CC). En especial, en matèria de família i quan estiguen involucrats en el conflicte menors d'edat, el mediador ha de vetllar perquè els acords no en lesionen l'interès, que es considera superior. Per dur a terme les seues funcions, ha de tenir la qualificació professional adequada, aspecte sobre el qual es detenen totes les lleis autonòmiques i el Projecte de Llei estatal. Al voltant de la confidencialitat giren, precisament, aquestes pàgines.

III. CONFIDENCIALITAT I MEDIACIÓ FAMILIAR

1. La exigència de confidencialitat i les excepcions

Les lleis autonòmiques solen ordenar la confidencialitat en la mediació en un triple sentit: la configuren com un principi rector del procés de mediació; la imposen com a deure al professional mediador; i es refereixen al trencament d'aquest deure com una infracció (sol considerar-se com a infracció greu) a la qual va aparellada determinada sanció. Algunes d'aquestes lleis, a més, al·ludeixen expressament al deure de confidencialitat de les parts intervingudes, en relació amb la informació de caràcter personal de què hagen tingut coneixement en el procés de mediació. Fins i tot, a falta d'aquesta referència expressa, el deure es troba implícit en la consideració de la confidencialitat com a principi directriu de la mediació.

A més, el professional mediador es troba vinculat, en allò que resulte aplicable, per la Ley Orgánica 15/1999, de 13 de diciembre, de Protección de Datos de Carácter Personal i per aquelles normes que la desenvolupen en l'àmbit estatal o en l'àmbit autonòmic corresponent.

Però l'obligació de mantenir la deguda reserva, no té caràcter absolut. La doctrina apunta, com a excepcions a la confidencialitat, les següents: quan així ho acorden les parts; quan estiga en joc l'interès superior del menor; quan es veja amenaçada la integritat física o psíquica d'alguna persona (qualsevol de les parts o un tercer); o quan hi haja indicis de criminalitat. D'altra banda, hi ha acord

en què la confidencialitat no afecta la informació obtinguda que no siga personalitzada i s'utilitze per a finalitats de formació o investigació. Aquests límits, amb matisacions en el tenor de les normes, han sigut recollits en les distintes lleis autonòmiques.

Taula de Dret autonòmic. Normes relatives al principi de confidencialitat en la mediació familiar.

confidencialitat	Principi/deure de confidencialitat	Infracció del deure de
L. 1/2009 Andalusia	Art. 9 y 16.h)	Art. 31.d)
L. 3/2007 Astúries	Art. 7 i 22.1.d)	Art. 28.c)
L. 9/20011 Aragó	Art. 7.c) y 10.e)	Art. 28.d)
L. 15/2003 Canàries	Art. 4.4 i 8	Art. 17.c)
L. 14/2011 Cantàbria	Art. 7, 23.a), 29.a)	Art. 48.e)
L. 15/2009 Catalunya	Art. 7	Art. 30
L. 7/2001 C. Valenciana 27.2	Art. 9.e)	Art. 26.c) i
L. 14/2010 Illes Balears	Art. 2.e) i 8.2 i 3	Art. 28.3.b)
L. 1/2006 Castella i Lleó	Art. 4.4 i 10.13	Art. 23.3
L. 4/2005 Castella - La Manxa	Art. 8.3 i 26	Art. 31.3
L. 4/2001 Galícia	Art. 11	Art. 21.c)
L.1/2007 Madrid	Art. 4.b), 18.3 i 4	Art. 24.e)
L. Foral 3/2011 Navarra	No ho regula	No ho regula
L. 1/2008 País Basc	Art. 8.b), 13.b) i 16.b)	Art. 29.m)

Ley 4/2001, de 31 de mayo, reguladora de la Mediación Familiar. Galícia.

Llei 7/2001, de 26 de novembre, reguladora de la mediació familiar en l'àmbit de la Comunitat Valenciana.

Ley 15/2003, de 8 de abril, de la mediación familiar. Canàries.

Ley 4/2005, de 24 de mayo, del servicio social especializado de mediación familiar. Castella - La Manxa.

Ley 1/2006, de 6 de abril, de mediación familiar de Castilla y León.

Ley 1/2007, de 21 de febrero, de mediación familiar de la Comunidad de Madrid.

Ley de la Comunidad Autónoma de Asturias 3/2007, de 23 de marzo, de mediación familiar.

Ley 1/2008, de 8 de febrero, de mediación familiar. País Basc.

Ley 1/2009, de 27 de febrero, reguladora de la mediación familiar en la Comunidad de Andalucía.

Llei 15/2009, de 22 de juliol, de mediació en l'àmbit del dret privat, de Catalunya.

Llei 14/2010, de 9 de desembre, de mediació familiar de les Illes Balears.

Ley Foral 3/2011, de 17 de marzo, sobre custodia de los hijos i mediación familiar. Navarra.

Ley 9/2011, de 24 de marzo, de mediación familiar de Aragón

Ley 1/2011, de 28 de marzo, de mediación familiar de la Comunidad Autónoma de Cantabria.

La confidencialitat és sens dubte una eina essencial en el procés de mediació. D'una altra manera, no es podria generar un clima de confiança que permetera expressar amb llibertat idees, sentiments, dubtes, ofertes, etc. La mediació perdria eficàcia; encara més, quedaria desnaturalitzada.

La consecució d'aquest clima de confiança i de diàleg dóna sentit a l'exigència de confidencialitat i es troba en el fonament o fi perseguit per les normes que doten l'obligació de reserva de caràcter legal. D'acord amb aquesta finalitat han de ser interpretades les esmentades normes (cfr. art.3.1, incís final CC).

Això, juntament amb les excepcions expressament previstes en les lleis, que, d'altra banda, poden ajudar a entendre l'esperit que les anima, permetrà circumscriure l'objecte afectat per la confidencialitat. Aquelles informacions que han de quedar estrictament reservades al coneixement del mediador i de les parts o d'una d'aquestes, si s'han manifestat en reunions privades entre el mediador i un participant o en documentació facilitada per aquest per a ús exclusiu del mediador, i, si és el cas, altres persones que hagen intervingut lícitament en el procediment, de les que es mouen al marge d'aquesta reserva. Entre aquestes últimes, com intentaré justificar, han de trobar-se els acords efectius sobre aspectes amb transcendència jurídica que, encara que siguen fruit d'un procés de mediació, tenen caràcter contractual (contracte mediat) i que poden referir-se a tots, a algun o a alguns dels punts debatuts en el procés de mediació. I ací, molt especialment, han d'incloure's aquells acords que versen sobre els extrems que formen part del contingut del conveni regulador en els procediments de separació o divorci de mutu acord, o de les mesures judicials en els mateixos procediments quan tinguen caràcter contenciosos (cfr. art. 90 i seg. CC). En sentit invers, entre el contingut reservat, es trobarà sempre el comportament i l'actitud de les parts durant les reunions, llevat que resulte delictiu o atemptatori contra els drets fonamentals de l'altra; les notes o els registres, en general, del mediador; les revelacions que s'hagen produït en el procés de mediació sota el supòsit de confidencialitat; o els documents privats aportats per les parts o per tercers durant la negociació o diàleg.

Si no fóra així, els acords adoptats en un procés de mediació no podrien ser executius ni fer-se valer en un procediment davant dels tribunals (veg. art. 19 del Proyecto de Ley de mediación en asuntos civiles y mercantiles). No serien coercibles i perdrien valor. No podrien ser considerats com a contractes i quedarien doncs desnaturalitzats. Es podria arribar, fins i tot, a l'absurd que en un procediment judicial es fallara sobre algun aspecte (per exemple, atribució de l'ús de l'habitatge familiar, liquidació de la societat de guanys, organització de les relacions dels pares que no conviuen, amb els fills, etc.), en sentit diferent del legítimament acordat per les parts en el procés de mediació.

2. El cas de la STS núm. 109/2011, de 2 de març

A l'inici d'aquest article hem resumit els fets del cas resolt per la STS núm. 109/2011, de 2 de març. Els litigants eren excònjuges que, en aquell moment, van acudir a un procés de mediació familiar per gestionar-ne la crisi matrimonial. Ja divorciats, es planteja un conflicte al voltant de la divisió de la que va ser el seu habitatge familiar, propietat de tots dos.

En primera i segona instància, qui jutja es nega a admetre certs documents que presumptament reflectien acords adoptats, en relació amb la qüestió litigiosa, en el procediment de mediació. El Tribunal Suprem, no obstant això, estima que els documents havien d'admetre's, per la qual cosa ordena que es retrotraguen les actuacions judicials al moment oportú i es decideasca a la vista d'aquells documents.

Un dels camps d'actuació genuïns de la mediació familiar és el relatiu als conflictes relacionats amb la crisi de parella (matrimonis o unions de fet). La mediació familiar pot servir, entre altres coses, per a elaborar acords que puguen reflectir-se en el conveni regulador de la separació o el divorci, o relatius a algun dels aspectes sobre els quals han de pronunciar-se les sentències de nul·litat, separació o divorci. També poden versar sobre el compliment i l'execució de les sentències recaigudes en els procediments de separació, divorci o nul·litat del matrimoni, o la modificació de les mesures establertes per resolució judicial ferma en separació, divorci o nul·litat per raó del canvi de circumstàncies, o decisió voluntària dels interessats (veg., entre altres, l'art. 13 Llei valenciana 7/2001). I açò només per posar-ne alguns exemples. Els acords adoptats, si és el cas, en el procés de mediació poden versar sobre una part o sobre la totalitat de les matèries sotmeses a mediació.

Les distintes lleis autonòmiques preveuen la documentació escrita d'aquests acords. I en el mateix sentit discorre l'article 24 PLM estatal. D'acord amb aquest, el document estarà firmat per les parts i pel mediador. S'entregarà un exemplar a cada una d'elles i en conservarà un altre el mediador. El mateix precepte assenyala expressament que “[...] dicho documento será título que lleva aparejada ejecución [...]” i que “[...] cualquiera de las partes podrá protocolizar notarialmente el acuerdo de mediación a su costa [...]”. Hi afegeix que “[...] el acuerdo de mediación produce efectos de cosa juzgada para las partes y frente a él sólo podrá solicitarse la anulación [...]”; “[...] (s)e podrá solicitar la revisión de los acuerdos de mediación conforme a los supuestos y procedimiento establecido en la Ley de Enjuiciamiento Civil para las sentencias firmes [...]”; i “[...] si despachada ejecución se interpusiera y admitiera la demanda de acción de anulación o de revisión, se podrán hacer uso de los trámites de suspensión, sobreseimiento y reanudación de la ejecución previstos en el artículo 566 de la Ley de Enjuiciamiento Civil.”

La pregunta, llavors, és òbvia: com podria constituir l'acord mediat, degudament documentat, títol executiu si s'haguera de mantenir-lo en secret? La qüestió es respon per si sola: en relació amb tal acord, cosa que està subjecta a reserva, és el procediment de mediació que ha conduït la seua adopció i la informació que s'hi ha manejat, amb les excepcions apuntades supra, no l'acord mateix. És ací on, per exemple, cobra tot el sentit l'article 10 PLM estatal, rubricat «confidencialitat», segons el qual:

1. El procedimiento de mediación y la documentación utilizada en el mismo es confidencial. La obligación de confidencialidad se extiende al mediador y a las partes intervinientes de modo que no podrán revelar la información que hubieran podido obtener derivada del procedimiento.
2. Se garantiza la confidencialidad de la mediación y de su contenido, de forma que ni los mediadores, ni las personas que participan en el procedimiento de mediación estarán obligados a declarar o aportar documentación en un procedimiento judicial o en un arbitraje sobre la

información derivada de un procedimiento de mediación o relacionada con el mismo, excepto:

- Cuando las partes de manera expresa y por escrito dispensen de esta obligación.
- Cuando, mediante resolución judicial motivada, sea solicitada por los jueces del orden jurisdiccional penal.

3. La infracción del deber de confidencialidad generará responsabilidad en los términos previstos en el ordenamiento jurídico.”

Arribats a la fase de terminació del procediment, si aquest culmina amb l'adopció d'acords amb transcendència jurídica que, a més, poden tenir caràcter executiu, tal confidencialitat, pel que fa al contingut de l'acord, no té sentit.

La conclusió es reforça davant de la ratio legis de les normes que consagren el principi de confidencialitat. Com ja hem dit, persegueixen que es cree un ambient de confiança entre les parts, que els permeta expressar-se lliurement i sense por del que diguen, que es faça pública la documentació privada que hi aporten, o que el seu comportament pugui ser divulgat o, fins i tot, que s'utilitze tota aquesta informació en contra seu. Només així es respecta l'essència de la mediació. Estendre l'obligació de reserva a l'acord, pròpiament dit, que finalment s'adopti, si s'adopta, per a resoldre el conflicte familiar, en la mesura que el dit acord haja de tindre efectes jurídics com a tal, no té sentit.

Així pareix entendre-ho el Tribunal Suprem en la sentència de referència. Encara que l'Alt Tribunal falla en atenció a l'article 13 de la Llei 1/2001, de 15 de març, de Mediació Familiar a Catalunya, que resultava aplicable al cas, la conclusió pot estendre's, a la vista de la normativa corresponent, als casos que es regesquen per la Llei catalana vigent (veg. supra) i per les Lleis de mediació d'altres Comunitats Autònomes. I el mateix cal dir del Projecte de Llei estatal de Mediació, que actualment es troba en tramitació, i que incorpora al Dret espanyol la Directiva del Parlament Europeu i del Consell, de 21 de maig de 2008, sobre certs aspectes de la mediació en assumptes civils i mercantils, al mateix temps que compleix el mandat contingut en la Llei 15/2005, de 8 de juliol, mitjançant la qual es modifica el Codi Civil i la Llei de Enjudiciament Civil en matèria de separació i divorci.

Assenyala la sentència que de la lectura de l'esmentada norma, transcrita en nota a peu de pàgina, «[...] se desprende que el deber de secreto que alcanza a la persona mediadora y a las propias partes se refiere a "informaciones confidenciales", que lógicamente quedan reservadas al estricto conocimiento de la partes y del mediador, pero no puede extenderse al caso presente en que se pretende traer a un proceso judicial lo que una de las partes considera que es un acuerdo libremente adoptado y referido a las consecuencias de la ruptura matrimonial.»

En relació amb l'article 287 LEC, tampoc troba obstacle perquè aquests acords es porten al procediment judicial: «Esta Sala ha declarado en sentencia núm. 839/2009 de 29 diciembre, que dicho artículo 287 de la Ley de Enjuiciamiento Civil, como, con carácter más general, el artículo 11.1 de la Ley Orgánica del Poder Judicial, lo que trata de prevenir es la posibilidad de que se obtengan pruebas mediante procedimientos ilícitos que vulneren derechos fundamentales y que dichas pruebas logren efectividad en el proceso. La proclamada ineffectividad de las mismas queda determinada legalmente por el hecho de que se haya obtenido la prueba con infracción de un derecho fonamental de rango igual o superior al del propio derecho a la prueba; supuesto que no es el del presente caso.»

Als anteriors arguments, en suma altres dos: «[...] los documentos de que se trata guardan directa relación con la tutela judicial que se pretende obtener por la parte demandada (artículo 281.1 LEC) [...]» i «[...] no se refieren a actividad prohibida por la ley (artículo 283.3 LEC) [...]».